

vedtoges med 126 stemmer mod 32 (SF, RV og VS).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 27:

Forslag til folketingsbeslutning om en øget indsats mod volden.

Af Ole Espersen (S) m.fl.

(Fremsat 21/2 84. Første behandling 9/3 84. Betænkning 22/5 84).

Der var stillet 13 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Ruth Olsen (SF):

Vores almindelige velvilje over for intentionerne i dette forslag som helhed, som vi gav udtryk for ved førstebehandlingen, er ikke blevet ringere ved de stillede ændringsforslag. Det er ændringsforslag, vi godt kan støtte. Især hilser vi med tilfredshed, at punkt 6 og punkt 7 udgår. For enkelte punkters vedkommende har vi stadig svært ved at se, hvad de skal føre til sådan helt konkret, f.eks. det om, at kommunerne skal øge tilbuddene om fritidsaktiviteter for børn og unge. Sådanne pæne hensigtserklæringer ved jeg ikke hvad kommunerne skal bruge til nu, hvor regeringen skærer deres økonomiske muligheder ned.

Den forskningsgruppe, der er foreslået i punkt 2, stiller jeg til gengæld nogle forventninger til, og jeg håber, at den hurtigt kan komme i arbejde. Der er allerede i Sverige lavet en hel del forskning omkring voldsvideoens påvirkning af børn og unge, og også i Danmark er der ved at komme en forskning i gang. Bl.a. er der lavet en rapport over børns voldsvideovaner i Gladsaxe. Alt tyder

på, at den påvirkning, der udgår fra disse medier, ikke er så uskyldig, som vi hidtil har ønsket at tro. Derfor er det på tide, at folketinget får et grundlag at mene noget ud fra. Vi kan ikke længere lukke øjnene for, hvad der sker, og hvilke konsekvenser det har, så jeg foreslår, at vi i næste samling lejer et par af de dér bloddryppende film, som børn kan leje i snart enhver benzinkiosk, og viser dem for alle medlemmerne her i tinget – f.eks. en dag med mødepligt, hvor der er gået kludder i clearingerne og vi alligevel skal vente på noget. Jeg er bange for, at folketingsmedlemmer er de sidste, der giver sig tid til at opdage, hvad det er, der faktisk sker på det felt i disse år. Den scene, der udspillede sig for nogle få dage siden på Amager strand, var som klippet ud af en voldsvideofilm.

Til sidst et stilfærdigt ønske om ved de øgede midler til det kriminalpræventive råd også at betænke den enorme indsats, som den danske krisecenterbevægelse med udgangspunkt i Grevinde Danner-huset gør for at bekæmpe vold i familien.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne sige nogle ord om dette. Sådant som beslutningsforslaget oprindelig forelå – med krav om varetægtsfængsling i videre omfang – kunne vi overhovedet ikke have med forslaget at gøre. Vi er stadig væk betænkelige ved forslaget, og ...

Formanden:

Det er et forslag om indsats mod volden.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Formanden gør mig opmærksom på, at det drejer sig om indsats mod volden, og det er helt korrekt, det gør det. Vi er naturligvis modstandere af, at man anvender vold, sådan som vi har oplevet det de seneste dage, og sådan som vi hver dag desværre må konstatere at det sker i samfundet på mange forskellige områder. Men vi var, som jeg sagde lige før, betænkelige ved nogle af de forslag, der var i det oprindelige beslutningsforslag. Nu er de i meget høj grad ændret, og der var andre ting i beslutningsforslaget, vi gerne ville gå ind for.

Jeg vil gerne her nærmere omtale ændringsforslag nr. 8, som drejer sig om, at voldstilfælde skal bedømmes hurtigere. Her

[Bernhard Baunsgaard]

stod der oprindeligt, at det kunne man gøre ved at søge lovgivningen forenklet, så sagerne afgøres ikke behøvede at afvente en detaljeret vurdering af voldsskaders udvikling og omfang. Vel, det kan set ud fra ét synspunkt virke meget godt; men at forenklen den danske retstilstand er vi meget betænkelige ved. Nu er det blevet til, at man drøfter lovgivningen i straffelovrådet med henblik på en forenkling. Det er mig magtpåliggende at understrege, at vi ikke på nogen måde ønsker på forhånd at godkende en sådan forenkling, specielt set ud fra den oprindelige tekst.

Der er et andet af ændringsforslagene, jeg gerne vil omtale. Det er ændringsforslag nr. 13. Det går ud på, at der kommer til at stå: »Voldsdømtes indsættelse til afsoning prioriteres fortsat højt.« Det vil vi gerne være med til. Og så kommer det: »Endvidere opretholdes midler til en midlertidig forøgelse af afsoningskapaciteten, samtidig med at der søges gennemført andre foranstaltninger med henblik på at nedbringe ventetiderne for afsoning af idømte frihedsstraffe.«

Jeg vil gerne have lov til at citere her, hvor man i virkeligheden taler om at forøge fængselskapaciteten, noget fra Gretelise Holms bog »Lov og ret – magtens medløbere. Opgør med myten om social retfærdighed og human kriminalpolitik«. Jeg vil minde om, hvad vores tidligere ombudsmand, Lars Nordskov Nielsen, har sagt om dette at spærre folk inde, at det er kulturfremmed for den danske kultur, og at han bliver rystet, hver gang han har besøgt et menneske i fængsel. Gretelise Holm nævner, at den tidligere direktør for fængselsvæsenet, nuværende landsdommer H. H. Brydenscholt, i 1982 har offentliggjort for Europarådet en rapport, hvori det fastslås, at Danmark blandt de europæiske lande ligger helt i top med hensyn til anvendelsen af frihedsstraf. Hun fortsætter: »I 1979 blev der pr. 100.000 danskere idømt 300 frihedsstraffe. De tilsvarende tal var f.eks. i Sverige og England 150–160, medens Holland, som vi plejer at sammenligne os med på politiske og kulturelle felter, kun idømte 110 frihedsstraffe pr. 100.000 indbyggere.«

I samme bog omtales en teori, der går ud på, at antallet af frihedsstrafdomme altid vil overstige kapaciteten i fængslerne, og når jeg ender med at anbefale, at vi alligevel støtter

dette forslag, beder jeg om, at man vil forstå, at det er under et bestemt forbehold om, at vi ikke indtager denne førstestilling blandt de europæiske lande, som Danmark indtager efter Brydenscholts rapport for Europarådet. Vi må ikke fortsat indespærre så mange, som vi gør – specielt ikke ud fra teorien om, at øger vi kapaciteten, stiger antallet af domme med frihedsberøvelse.

Dette siger jeg ud fra ønsket om, at vi tager op, hvad vi så kan gøre. Jeg vil også understrege, at politiet har en meget vanskelig opgave, også fordi der blandt kredse i befolkningen sker en optrapning af de midler, man bruger for at få noget, som man ønsker – et ønske, som ikke deles af et flertal. Statsministeren kaldte det terrortilstande. Det er vel nok et hårdt ord, men det er utilstedeligt, at man bruger magt i stedet for diskussion og ret, og dette med øgningen af kapaciteten er altså betænkeligt, når vi ikke har været gennem alle de andre diskussioner.

Ole Espersen (S):

Jeg vil gerne give udtryk for, at vi er meget taknemlige og glade over, at forslaget ser ud til at få tilslutning fra måske endda hele folketinget. Vi har lagt vægt på dette, fordi det er vores opfattelse, at der i hele folketinget er et ønske om at øge indsatsen mod volden, og vi synes, det ville være ulykkeligt, hvis partier, der havde dette fællesmål, ikke kunne enes om en slags handlingsprogram for at nå målet.

Det, der i virkeligheden er tale om, er nemlig et handlingsprogram bestående af mange punkter, som skal realiseres i de kommende år, og det siger jeg også i relation til indlægget fra SFs ordfører. Det er et handlingsprogram, der vedrører kommunerne. Det er klart, at der med de økonomiske midler, kommunerne har i øjeblikket, kan blive behov for en koordineret indsats mellem kommuner og stat, men afgørende er det, at vi ikke uden videre blot tænker på en forøgelse af politiet uden samtidig at lægge vægt på det forebyggende.

Det er netop det væsentlige i dette handlingsprogram, at man først og fremmest sætter ind på det forebyggende, herunder når det drejer sig om videovold og anden filmvold, og jeg har stor tillid til, at den undersøgelse, der sættes i gang, vil føre til resultater,

[Ole Espersen]

der kan hjælpe folketinget til ikke i huj og hast, men velgennemtænkt at bekæmpe det problem, som filmvold og videovold er i dag.

Jeg er glad for tilslutningen til øgede bevillinger til det kriminalpræventive råd, som har vist en betydelig evne til at forvalte de små midler, det har i øjeblikket, og jeg er overbevist om, at de større midler, det nu får, vil blive forvaltet lige så godt.

Til hr. Bernhard Baunsgaard skal jeg kun sige, at en forenklet indsats, når det drejer sig om bedømmelsen af voldssager, ikke består i på nogen måde at svække retsgarantierne. Bedømmelsen af gerningsmandens handling skal være lige så omfattende, lige så dybtgående, lige så kvalificeret, som den er i dag. Men vi har en bestemmelse, der er mere kompliceret end i nogen andre lande, når det drejer sig om vurderingerne af følgerne af handlingen, og det må nu engang først og fremmest være handlingen som sådan, vi straffer.

Så er der det afgørende spørgsmål med hensyn til afsoning og prioritering heraf, når det drejer sig om voldsdømte. Jeg er enig med hr. Bernhard Baunsgaard i, at vi ikke skal lægge os fast på en permanent forøgelse af fængselskapaciteten, men jeg er også enig med regeringen i – og den forrige regering havde den samme opfattelse – at de ventelister, vi har i øjeblikket, er for lange, og at vi må søge at bringe dem ned, herunder ved midlertidige forøgelser.

Men når det drejer sig om andre foranstaltninger for at nedbringe ventetiderne, mener jeg, disse andre foranstaltninger skal være led i en overordnet kriminalpolitik, som automatisk fører til en nedbringelse af ventetiderne. Her tænker jeg specielt på overvejelserne om prøveløsladelse og på overvejelserne om mindre brug af frihedsstraffe i det hele taget og brug af andre former for sanktioner i stedet. Det er led i mit partis overordnede kriminalpolitik, og det vil selvfølgelig få disse praktiske konsekvenser, som beslutningsforslaget giver udtryk for.

Lad mig afsluttende gentage det, jeg sagde indledningsvis, nemlig at jeg synes, det er væsentligt, at folketinget i dag i forhåbentlig fuld enighed vedtager dette handlingsprogram om en øget indsats mod volden.

Ebba Strange (SF):

Jeg hørte med interesse på hr. Bernhard Baunsgaards omtale af teorierne om, at antallet af et lands frihedsdømte stort set vil svare til eller ligge lidt i overkanten af den fængselskapacitet, landet er i besiddelse af. Det var nogle teorier, som Flemming Balvig gjorde rede for allerede for flere år siden, og som byggede på nogle erfaringer, man havde gjort i forskellige amerikanske stater. De er altså velunderbyggede, og derfor tror jeg også på dem.

På den baggrund og på baggrund af hr. Bernhard Baunsgaards indlæg i øvrigt vil jeg gerne spørge, hvor konsekvensen og sammenhængen er i den politik, som de forskellige radikale medlemmer lægger på bordet. Jeg tror, hr. Bernhard Baunsgaard mener det, han siger, når han står heroppe på talerstolen og siger det. Men samtidig ved vi altså, at de radikales medlem i finansudvalget stemmer for, at der indrettes nye afsoningspladser i det, der tidligere var Gribskovlejren, og som blev brugt til militærnægtere. Det synes jeg stemmer meget dårligt overens med hr. Bernhard Baunsgaards indlæg, og jeg vil gerne have at vide, hvem det egentlig er, der tegner de radikales kriminalpolitik, om det er hr. Bernhard Baunsgaard eller det er den finanspolitiske ordfører.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Den radikale indstilling, som deles af hele gruppen, er den, at også et menneske, der er dømt for overtrædelse af landets love, er et menneske med menneskerettigheder. Der findes i øjeblikket ca. 4.000 dømte medborgere, som venter på at komme til at afsone en fængselsdom, og ca. 4.000 venter på at komme til at afsone en hæftestraf. Vi kan ikke pludselig benåde alle disse mennesker, vi kan ikke pludselig skære straffen ned til det, for hvad så med dem, der af en eller anden grund har begyndt afsoningen af tilsvarende straffe og måske oven i købet – da nogle af dem har ventet i årevis – er færdige med det? Derfor må vi have ryddet op. Jeg vil gentage, sådan at også fru Ebba Strange har hørt det: det kan ikke hjælpe noget at tro, at problemet ordnes bare ved, at man forøger fængselskapaciteten midlertidigt eller varigt, uden – og det føjede jeg til, men det lagde fru Ebba Strange måske ikke tilstrækkeligt mærke

[Bernhard Baunsgaard]

til – at vi drøfter alt det andet, der kan gøres for dels at forhindre lovovertrædelser – det er kriminalpræventivt – dels at finde andre sanktionsmuligheder.

Der er ingen uoverensstemmelse mellem den politik, de radikale fører i finansudvalget, og den, der føres på kriminalområdet, på straffeområdet. Vi er nødt til at tage hensyn til de næsten 8.000 mennesker, der står og skal have regningen gjort op. De kan ikke blive ved med at vente i årevis. Vi må have ryddet op, og så må vi finde bedre strafsanktioner for fremtiden.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Når jeg drog det frem, var det, fordi hr. Bernhard Baunsgaard fremførte den teori, at et givet antal afsoningspladser vil afstedkomme et antal frihedsdømte, som ligger lige i overkanten. Jeg vil nu spørge, om hr. Bernhard Baunsgaard så ikke tror, at de pladser, vi nu får inddraget i Gribskovlejren, vil være der de næste mange år frem i tiden, og at vi også vil få frihedsdømte til at fylde dem op. Det er dér, jeg mener uoverensstemmelsen i de radikales politik ligger.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er klart en fare; det er der ingen grund til at skjule. Det er jo derfor, jeg ikke på forhånd har kunnet givet tilslutning selv til det meget ændrede beslutningsforslag. Jeg kan kun håbe på, at fru Ebba Strange og mit partis finansudvalgsmedlem kan overbevise et tilstrækkelig stort antal om, at dette er en midlertidig bevilling, som ikke må indgå i fængselskapaciteten som sådan. Jeg ved, at vi i hvert fald dér kan arbejde godt sammen.

Jeg vil gerne vide, om det er muligt at få socialdemokratiets tilsagn om, at det, der står om, at det skal være midlertidigt, er noget, der skal tages alvorligt af domstolene.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Nu er det, som om teorien om, at et vist antal fængselspladser altid vil blive fyldt, og at man oven i købet vil mangle nogle, er almindeligt anerkendt. Så kunne man godt have sine betænkeligheder, således som fru Eb-

ba Strange og hr. Bernhard Baunsgaard har givet udtryk for, men sådan er det ikke. Den teori modbevises af praksis. I 1970'erne nedlagde man under socialdemokratiske regeringer og de andre regeringer, der var i kortere perioder, adskillige hundrede fængselspladser, så praksis modbeviser klart, at teorien skulle gælde 100 pct.

Når vi skriver: en midlertidig forøgelse af afsoningspladserne, mener vi naturligvis en midlertidig afsoningspladsforøgelse, og det er meningen, at disse pladser skal nedlægges, så snart vi ved hjælp af denne og andre foranstaltninger af kriminalpolitisk karakter forhåbentlig kommer ned på betydelig færre frihedsdømte.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Må jeg først takke for tilsagnet om, at midlertidig er midlertidig. Det vil jeg huske; det kan jo være, vi får brug for det.

Så er der teorien om, at antallet af domme med frihedsberøvelse altid vil overstige den tilgængelige kapacitet i fængslerne. Den skal dog også kompletteres af den erfaring, man gjorde i en amerikansk delstat, hvor man gav domstolene besked om, hvor mange pladser der var, hvorefter de måtte fordele det således, at det virkede bedst muligt til at opretholde retstilstanden. Domstolene tog denne konsekvens, og der er ikke sket brud på retssikkerheden i denne stat i øget omfang sammenlignet med nabostaterne.

Når det ikke har virket herhjemme, gør jeg opmærksom på, at folketinget i 1978 forsøgte at gribe ind over for varetægtsfængsling. Desværre virkede det ikke over for domstolene. Vores besked til domstolene om, at vi ønskede færre varetægtsfængslede, er ikke gået igennem. Derfor er det nok bl.a. dér, vi skal sætte ind. Vi skal sige til domstolene, at vi ønsker, at Danmark skal bringes på et rimeligt niveau sammenlignet med de lande i Europa, som vi i øvrigt gerne vil sammenlignes med, f.eks. Holland.

Lenger (VS):

Jeg vil gerne først sige følgende til hr. Bernhard Baunsgaard: hvis en afkortning i straffene ikke kan accepteres, fordi der allerede er nogle, som har afsonet straffe for til-

[Lønger]

svarende forbrydelser, kan vi aldrig foretage en afkortning i straffene.

Jeg synes, der er mange gode ting i det socialdemokratiske forslag, især efter, at der er stillet denne række af ændringsforslag. Især glæder vi os over, at bagdørsmuligheden for varetægtsfængsling uden at opfylde varetægtskriterierne er taget ud af beslutningsforslaget med de stillede ændringsforslag. Forslaget går også ud på at satse på oplysning, forskning, undersøgelse, kampagner, alt sammen meget gode ting og ting, der nytter noget, men på den lange sigt. Disse mange fordele kan vi gå ind for.

Men der er ét for os afgørende punkt, som vi ikke kan acceptere. Det drejer sig om spørgsmålet om at udvide fængselskapaciteten, som også andre har været inde på. Det er vi modstandere af. Som det har været nævnt af hr. Bernhard Baunsgaard, anvender Danmark fængsling, frihedsberøvelse, i langt større omfang end lande, som vi normalt sammenligner os med, og det gælder i særdeleshed fængsling uden dom; her tænker jeg på varetægtsfængsling og på retshåndhævelsesarrest, som er en af de mest uciviliserede fængselsformer, og som hr. Bernhard Baunsgaard – det skal også lige siges – er modstander af at afskaffe.

Vi så hellere, at fængsling, frihedsberøvelse som sanktion, kunne anvendes i et mindre omfang; på den måde ville problemet med ventelisten også blive løst, endda på en mere human måde. Den eksisterende venteliste er en selvforskyldt plage på grund af en ukritisk brug af frihedsberøvelse. Vi har ingen tiltro til, at fængselsystemet begrænser antallet af lovovertrædelser. Senest har vi haft en helt konkret sag, hvor man måtte flytte en fange, fordi man ikke mente, at man kunne hindre lovovertrædelser allerede under afsoningen.

Resocialiseringshensynet opfyldes i hvert fald ikke. Tværtimod tyder meget på, at resocialiseringen er vanskeligere efter et fængselsophold end før et fængselsophold, og efter vores opfattelse kan fængslinger kun begrundes i hævn, og det er ikke begrundelse nok, især således ikke for at øge afsoningskapaciteten, hvilket jo også er indholdet, selv om man vedtager disse ændringsforslag, der, som jeg har sagt, stort set er gode, men ikke er gode på dette område.

På dette punkt, som er helt centralt i beslutningsforslaget, går udviklingen efter vores opfattelse i den forkerte retning. Vi synes, der er god grund til at frygte, at midlertidige pladser vil blive varige pladser, for de foranstaltninger, som i øvrigt er foreslået, også med ændringsforslagene, vil på lang sigt virke. Der er en række mangler med hensyn til de mere grundlæggende årsager til lovovertrædelser, sociale begrundelser og den situation i øvrigt, som mange mennesker kommer i, når de materielt eller på anden måde lider nød. Det er her, begrundelserne for lovovertrædelserne ligger, ikke i, at der skulle være nogle mennesker, der af en eller anden grund fra fødslen var mere tilbøjelige til at begå lovovertrædelser end andre.

Jeg vil også til slut nævne, at vi for nogle år siden oplevede, at der skete nogle begrænsninger i strafferammerne. Det skulle umiddelbart betyde, at der blev anvendt frihedsstraf i mindre omfang, men sagen var bare, at langt de fleste afgørelser i de strafferammer faldt nede i den lave ende, sådan at der fortsat var plads til præcis lige så hårde straffe, som der havde været tidligere.

Jeg beklager derfor, at jeg er nødt til at bedrøve hr. Espersen med, at det ikke bliver i fuld enighed, at folketinget vedtager dette beslutningsforslag fra socialdemokratiet, for spørgsmålet om fængselskapaciteten er meget vitalt for VS, og derfor kan vi ikke stemme for forslaget.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg minder om, at det er ændringsforslagene, der er til debat.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1–13
vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning
vedtoges med 153 stemmer mod 5 (VS).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til justitsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Tredje behandling af lovforslag nr. L 68:

Forslag til lov om privatbanerne.

(Fremsat 15/2 84. Første behandling 24/2 84. Betænkning 10/5 84. Anden behandling 16/5 84).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 154 stemmer mod 5 (VS).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Tredje behandling af lovforslag nr. L 108:

Forslag til lov om udbygning af færgefarterne over Store Bælt.

(Fremsat 14/3 84. Første behandling 21/3 84. Betænkning 10/5 84. Anden behandling 16/5 84).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Bilgrav-Nielsen (RV):**

Begyndelsen til denne beslutning blev taget af folketingets flertal for et år siden, da man vedtog det radikale beslutningsforslag om at udflytte færgeoverfarten fra Nyborg-Korsør til Knudshoved-Halsskov. Det lovforslag, som bliver vedtaget nu, er altså en egentlig bemyndigelse til, at anlægsopgaven kan starte.

For det radikale venstre er dette en vigtig lovgivning. Vi mener, at der hermed er givet klar besked om, at det er den fortsatte færgefart og effektiviseringen af denne, som ligger for i de første mange år på Store Bælt.

Vi noterer med tilfredshed, at ikke bare socialdemokratiet og SF, som tidligere har støttet dette forslag, men også regeringspartierne i dag vil stemme for. Man kunne måske så have en forventning om, at den Storebæltdebat, vi formentlig får til næste forår, vil munde ud i, at det samlede folketing beslutter at skrinlægge planerne om en fast forbindelse og i stedet for beslutter at udføre anden etape af en sammenlagt færgefart på Store Bælt.

Men jeg ønsker at gøre opmærksom på, at socialdemokratiet, SF og det radikale venstre i betænkningen til dette forslag udtrykkeligt har fastslået, at ministeren, når lovforslaget i dag er vedtaget, uophørligt skal gå i gang med det arbejde, som er beskrevet i forslaget. Man kan altså ikke afvente nye Storebæltstredninger, og man kan ikke afvente nye forslag på at samle et flertal for en fast forbindelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 153 stemmer mod 6 (FP og FD).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 133:

Forslag til lov om fonde og visse foreninger.
(Fremsat 15/3 84. Første behandling 30/3 84. Betænkning 24/5 84).

Der var stillet 33 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.